

KATEDRALA OD VATRE

Spaljenim širokobriježskim fratrima

Mi smo kripta i zidovi, krov,
povelja ugrađena u temelje,
mramor, zvonici i portal,
mi smo svijeće, misno ruho,
tijelo i krv, oltar

na njemu prinijeta žrtva.

Mi smo orgulje, zvona,
njihova šutnja usred dana,
jecaj u podne,
katedrala od vatre sazdana

koja do neba plamti.

Mi smo njezine lađe, stupovi, kor,
kalež, kruh i vino, začéće,
križni put.

Mi smo Golgota i raspeće.

Krešimir Šego

PO GLAVU DOLAZE

I opusti nam dlgi naše

*Jakože i mi otpušćajem
dlžnikom našim!*

*I ne vavedi nas v napast,
na izbavi nas ot neprijazni!*

Sde preklon se glagoljet.

Na blistavoj stranici Misala iz 15.stoljeća

I.

Pri pozivu ostadosmo s krotkim,
odrešitim slovcima.
O što nam je, što nam je pritom,
meni, tebi otrpve spoznati?

Glava je prvina. O njoj su počeli
zboriti urotnici, nasamo.
Pogledali su s brda istočnih,
ukraj tjedna, pri ponestalu danu,
groznici, u veljači gubilište.

O glavi! O njoj su računali,
kao kljun koji odbija sebi led,
koliko oštricama treba.
Ovdje smo, pod kožom očuvani,
zasad poput subote stvaranja.

II.

Sudilo se po čelima,
dok vi nastavno živite
jer snivaste s pridošlima.
Nasljedujete i uza žicu,
na križu, gurnutu od oltara.

Po obraz su došli!
Što vam postelja kazuje,
onaj brojni bolesnik,
hladni svrtak rijeke,
posestra za smrt vezanih ruku
i sputanih nogu.

Bijahu glave i nastaviše se
u licu mom, onome hodu.
Svjetlo dano u postotcima,

POBJEDNICI

Širokobrižskim mučenicima

Bilo je slavno i bilo je raspamećeno,
sudarila se vremena kao noć i dan u zoru.
Ljudi su bježali, djeca plakala, majke kršile ruke,
oni su dolazili, bijesni i divlji, besmislom opijeni,
priroda je skamenjeno šutjela i pamtila.

Neki drugi pritegli su svoj bijeli pasić i čekali.
Ni mrava nisu zgazili, ni ptici zaustavili pjev,
ovo je njihovo, sa svojim su narodom i svojim Bogom,
zašto bi bježali, mogu živjeti jedni pokraj drugih,
vrijeme će pokazati tko ima krivo, a tko pravo,
svima su nam majke od krvi i mesa, očevi isto tako.

Sve je išlo brzo i jednostavno, kako se poželjeti može,
nisu se otimali, imalo se vremena odmoriti, pa i popiti,
samo je nešto u dubini bića zbunjivalo, remetilo pobjedu,
zar je baš sve ovako moralo ispasti, zar nije bilo druge...?
Njihova je krotkost pekla, tako nesmiljeno pekla,
izliječiti je može samo dobro piće i grube riječi.
»Da, tukli su se s nama, pobijedili smo ih, imamo pravo.«

Godine su prolazile, franjevačka je krv snažila Brig,
pukao je o svemu glas nadaleko, kao i o njihovim mučiteljima.
Stavljali su ih za uzor, o njima neprestano raspitivali,
one druge su nastojali zaboraviti, izbrisati kao mučan san.
Svanjivala su nova vremena na dalekom obzorju,
nije ih se moglo zaustaviti ni tamnicom, ni metkom,
širokobriški mučenici ispružili su svoje nevine ruke,
prihvatile su ih još nebrojene takve i čvrsto krenuli.

fra Miljenko Stojić

od potoka djetinjstva,
prijelaza, ora pro nobis.

Za godine ukresane u pamet,
ne i led s kojim patke pokreću hti-
jenje.

Ti hvataš misao, sjeckanu povijest,
nadalje još dublju, ražarenu.

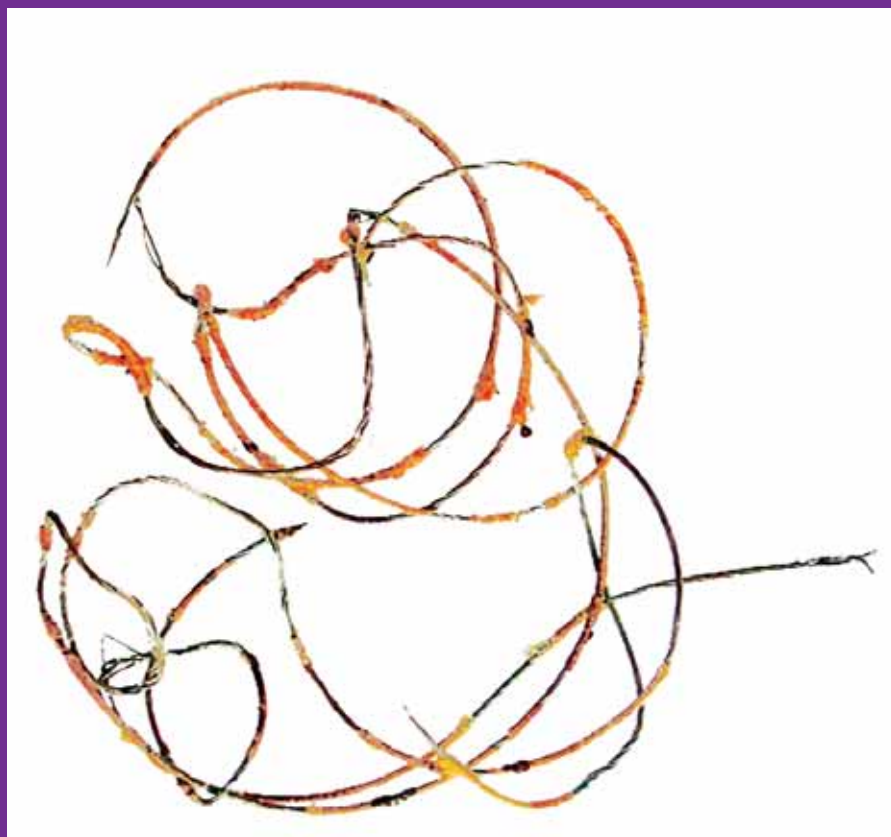
*Spomenak na 60. obljetnicu
stradanja 66 fratara po hercegovačkom
reljefu,
uz bram svetih Petra i Pavla u
Mostaru, na veljačni dan
i podjedno dolazećih veljača*

Antun Lučić

STOPAMA POBIJENIH

glasilo Vicepostulature postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subračé«

*Žica kojom su bili vezani
pobijeni u Zagvozdu*

*Ostatci krunice i
habita pobijenih
fratara u
Zagvozdu*

Godina 1., broj 1 (1), Humac, srpanj, 2008., cijena 3 KM (12 kn)

